



*amelyben az a történet kezdődik el,
amelyik a könyv végén majd befejeződik
(ez egy ilyen könyv)*

Nem könnyű nagyvárosi gyereknek lenni. Főleg nem egy olyan zilált nagyvárosban, mint Budapest. Teszem azt, egy budapesti gyereknek kedve szottyán mezítláb sétálgatni a homokban. Persze csak forró, nyári napsütésben. Na, mi történik ilyenkor?

Kiszalad az udvarra vagy az útszéli árokpartra, ledobja magáról a cipőjét, és már élvezheti is talpa alatt a meleg homokot? Dehogy. Aki azt hiszi, hogy a mi jó öreg fővárosunkban így működnek a dolgok, az vagy sültbolond, vagy még életében nem járt erre felé.

Ahhoz, hogy egy budapesti gyerek mezítláb hancúroz-
hasson, először is fel kell derítenie egy erre alkalmas terepet. Lehetőleg nem valami szimpla kis homokozót, ahol egy csomó másik gyerekkel kell megküzdenie a helyért, miközben válogatott veszedelmek leselkednek rá (homokban

megbúvó üvegcserép, törött homokozó játék, ne adj isten, kutyakaki), hanem egy kellemes domboldalt, rétet, tópartot. Ha tudomása van ilyen helyről, akkor jön a dolog nehezebbik része. Rá kell vennie a szüleit a kirándulásra. Ha ez is sikerül, és a család útra kel, akkor már csak átszelnek néhány zsúfolt teret, túlköléstől, szirénázástól, fékcsikorgástól hangos kereszteződést, átfurakodnak a megállóban a tömegben, felpréselődnek egy buszra, villamosra, trolira, metróra, HÉV-re, majd még egy buszra, villamosra, trolira, metróra, HÉV-re – és akkor, sok-sok zötykölődés és idegeskedés után – megérkeznek oda, ahol végre levethetik a cipőjüket. Csakhogy kinek van kedve mezítláb hancúrozni egy ilyen kimerítő út után?

Igaz, a gyerek már csak olyan, hogy előbb-utóbb mindenhez hozzászokik. Ha már úgy hozta a sors, hogy éppen ide született, ebbe a kesze-kusza nagyvárosba, hát alkalmazkodik hozzá. Csak legyen a közelében némi fű meg fa meg virág! Ha mégoly satnya is. Mert a gyerek – még ha nagyvárosi is – igenis szeret mezítláb mászkálni. Sőt, fűben hemperegni, avarban turkálni, bokrok alatt kucorogni, fák ágain gubbasztani és vízben tapicskolni is szeret. Még akkor is, ha rövid élete során több autót látott, mint fát. Még akkor is, ha esténként nem tücsökzene, hanem járművek morajlása ringatja álomba. Még akkor is, ha szobájának ablaka egy málló falú, kietlen gangra néz, ahol a szomszéd néni néhány cserép muskátliján és kókadt rozmaringján kívül nem zöldell más, csak a földszintről felkószáló házimacska gyanakvó tekintete.

Szofi, történetünk egyik hőse – remélem, a későbbiekből majd kiderül, hogy ez a „hős” itt nem csak amolyan szokványos fordulat, hanem valós tartalommal bíró kijelentés

– azon szerencsések közé tartozik, akiknek nem kell vilamoson, buszon, ne adj isten, földalattin zötykölődniük ahhoz, hogy egy-egy órát fák, bokrok, madarak és pillangók társaságában tölthessenek.

Szofiék házatól alig néhány percnyire vadszőlővel befuttatott rozsdás kerítés húzódik a forgalmas út mentén. A legtöbb járókelőnek fogalma sincs, mi lehet mögötte. Ha nagy néha mégis bekukucskál valaki az indák között, elámul a különös, sosem látott növények, vadvirágos tisztások, zegzugos ösvények láttán. Biztosan magánterület, gondolja, és a kapura erősített lepattogzott felirat meg is erősíti ebben:



Pedig aki veszi a bátorságot, és besétál a kapun, néhány lépés után páfrány- és mamutfenyők, ciprusok és borókák, nyírfák és égerek, gyertyánok és liliomfák társaságában találja magát.

Szofi már akkor rajongott az arborétumért, amikor még ki sem látszott a lenyírásra váró fűből. Akkoriban együtt

ébredt a kakasokkal (noha közel és távol egyetlen kakas sem kukorékolt), és addig skandálta, hogy ma-ma-ma-ma, esetleg pa-pa-pa-pa, vagy egyszerűen csak ma-pa-ma-pa-ma-pa, míg valamelyikük erőt nem vett magán, és ki nem kászálódott az ágyból. Amikor aztán végre megmosdatták, felöltöztették és megreggeliztették, Szofi máris a bejárati ajtó előtt termett, és rángatni kezdte a kilincset:

– Kimejek a ajbojétumba!

Azóta eltelt néhány év. Időközben Szofi megbarátkozott a „gy” meg az „r” betűvel, tisztába jött a névelők használatával, ám az arborétum mit sem veszített vonzerejéből.

Szép volt tavasszal, amikor virágzó orgonabokrok, kecses nárciszok, szemérmes leánykörücsinek és derűs kankalinok illatának bódító keveréke lengte körül. Szép volt nyáron, amikor a júliusi forróságban káprázatos fények csillogtak a növények levelein, és a kis tó fölötti párában méhek, legyek, pillangók és szitakötők repkedtek.

Szép volt ősszel, amikor a kert kimeríthetetlen kincstárrá változott, és Szofi lelkesen turkált az avarban, hogy mindent összegyűjtsön, ami a keze ügyébe került: a páfrányfenyő pillangó formájú leveleit, a juhar propellereit, berkenyebogyót, feketediót, török mogyorót, naspolyát, illatos japánbirset, ki tudja, még mit.



És szép volt télen is, amikor az érintetlen hó finoman hullámzott a fák közötti tisztásokon, az ágak roskadoztak vakító terhük alatt, és a kert olyan elhagyatottnak tűnt, mintha még soha ember nem zavarta volna meg a nyugal-mát.

Még szerencse, hogy nem kell választanunk az évszakok között. Akár akarjuk, akár nem, váltogatják egymást a saját ritmusuk szerint.

– Na, ja – bólogatna erre a rizsszemírás bölcs mestere, akiről utóbb még sok szó esik. – Minden, ami van, az előbb még más volt. És minden, ami az előbb más volt, most már nem olyan. Itt van például ez az ág, amin ülök. Az előbb még csak egy közönséges ág volt, éppen olyan, mint a többi. Most meg már nemcsak egy ág a sok közül, hanem olyan ág, amelyen éppen ül valaki. Egészen konkrétan én, azaz Baubó. Ha meg leszállok róla, akkor ez az ág már nem az az ág, hanem ez már csak volt az az ág, amin én, azaz Baubó ültem. Egy volt-ág, ami még mindig van.

Nos, egyelőre jobb, ha nem mélyedünk el túlságosan Baubó tekervényes gondolatvilágában. Hagyjuk, hadd bölcselkedjen a saját szakállára – ami egyébként nincs neki.

Szofi és Boldizsár első találkozására is az arborétumban került sor.

Hogy ki az a Boldizsár? Hát történetünk másik hőse. Őt ugyan még egy ideig győzködni kell erről, mert egyáltalán nincs kedve a hősködéshez. Igaz, semmi máshoz sincsen kedve. Egy napon ugyanis elveszíti a kedvét, de annyira, hogy többé sehol sem találja. És amikor már az anyukája, az apukája, a nagymamája és a nagypapája, a konyhás néni, a zöldséges bácsi, a postás, a kalauz, az ellenőr, a szomszéd

néni meg a kutyája is Boldizsár elveszett kedvét keresi mindhiába, Szofi egyszer csak felcsattan.

– Ebből elég volt. Nem nézem tovább Boldizsár morcos ábrázatát.

Hogy kinek mondja ezt? Egyelőre maradjon titok. Lásuk inkább, hogyan találkozott össze könyvünk két hőse egy kora nyári délelőttön az arborétum frissen nyírt fűvén.

Összegereblyézett fűhalmok heverték itt-ott, és az egyik halom közepén egy kisfiú ült. Hol a jobb kezében lévő piros Chevrolet indult el az egyik térdétől a hasán át a másik térde felé, hol pedig a bal kezében lévő bogárhátú Volkswagen robogott az ellenkező irányba. Közben Boldizsár megállás nélkül mormogott: brüm, brüm, brüüüm, brüm-brüm.

Szofi beszaladt a nagy vaskapun, odarohant az első fűhalomhoz, és mindkét kezével beletúrt.

– Csinálok egy óriási dombot – mondta, és rohangálni kezdett a halmok között.

Fűfelhajtó útjai során egyre közelebb került az autózó kisfiúhoz. Végül megállt előtte, és figyelmesen nézte. Boldizsár csak brümmögött tovább, aztán egyszer csak magyarázni kezdett:

– Ez a Chevrolet a tanyára megy, mert a Rinit meg kell etetni. Különben, ha nagyon éhes lesz, rettenetesen fog ugatni. Még az is lehet, hogy kiszökik a kerítésen, és elkóborol.

– És a másik autó? – kérdezte Szofi.

– A Volkswagent a nagypapa vezeti. Ő most nem a tanyára megy, Szegeden van sürgős dolga. Elromlott a szomszéd néni mosógépe, kiömlött belőle az összes víz, és lefolyt a nagypapáék lakásába.



- Ühüm – bólintott a kislány, majd így szólt:
- Jössz fűdombot építeni?
- Hát jó – mondta Boldizsár.

Kisautóit gondosan a zsebébe rejtette, és a kislány nyomába eredt.

Ettől kezdve Szofi és Boldizsár elválaszthatatlanok voltak. Amint meglátták egymást, máris kezdődött a játék. Valahogy így:

– Szia, Julika, jó hogy jössz, mert én már nem bírok ve-
lük. Ez a Patrik olyan rossz, hogy át kellett küldenem a kék csoportba.

– Ne is mondd, Márta! Tegnap nekem is meggyűlt vele a bajom! Alvásidő alatt folyton plüssállatokkal dobálózott.

Vagy éppen így:

– Repüljünk gyorsan, Pihécske, mert nyomunkban a gaz Ravaszdi!

– Vigyázz, Lúdapó, mindjárt elkapja a farktolladat!

Mostanában azonban leginkább így:

– Szia, Rózsa főtündér! Elhoztad a koronádat?

– Igen, sőt a varázspálcámat is! Ma három aranyalmát kell lehoznod a fáról, Málnácska altündér!



Aztán valami megváltozott. Egyre többször fordult elő, hogy Szofi hiába üdvözölte Mártyi óvónénit, Lúdapót vagy Rózsa főtüdért, egyiküktől sem kapott választ. Boldizsárral régebben is megesett, hogy bal lábbal kelt fel, de ez most más volt. Csak meredt maga elé morcos képpel, és nem volt hajlandó játszani. Szofi nem nyugodott bele.

- Van kedved bújócskázni? – kérdezte.
- Nincs – hangzott a válasz.
- És Rózsa főtüdéréset játszani?
- Azt sincs.
- Akkor én hintázom egyet a szivarfán. Jössz?
- Most nem.
- Pedig tegnap találtam rajta egy titkos mélyedést. Azt hittem, madarak laknak benne, olyan édes kis harkályok, mint amilyeneket tavaly láttunk. Emlékszel?
- Boldizsár alig észrevehetően biccentett.
- Hol a mamaharkály, hol a papaharkály repült el eléget keresni – folytatta Szofi –, a kicsik meg tátogatták a csőrüket és nyávogtak, mint a kiscicák. Emlékszel?
- Emlékszem hát – felelte Boldizsár.
- Szóval, pont ilyen lyukat láttam a szivarfán, tudod,

azon az ágon, amelyiken ülni szoktam. De nem madarak vannak benne.

– Hát mi? – ébredt fel Boldizsárban a kíváncsiság.

– Nem tudom. Csak annyit láttam, hogy valami fénylik odabenn. Nem mertem belenyúlni. Lehet, hogy egy gonosz manó őrzi a kincset, és megharapja az ujjamat.

– Vagy egy szellem.

– És ha csak egy szarka rejtett el benne valamilyen lopott kincset? Mondjuk egy drágaköves gyűrűt?

– Gyerünk, nézzük meg!

Boldizsár és Szofi versenyt futottak a szivarfáig, mintha minden a legnagyobb rendben lett volna.



